

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobkyně: **T. L. N.**, státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky, t. č. bytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupená Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-181/LE-BE02-P18-2016

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 2. 2. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-181/LE-BE02-P18-2016, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Rumunsko.

Žalobkyně se domáhá zrušení výše uvedeného rozhodnutí. Namítá, že žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a to tím, že nezohlednil, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. O této skutečnosti svědčí například zpráva organizace ELENA, která se týká zákazu přemístění do Rumunska a obsahuje výpověď žadatele o azyl v Rumunsku, z níž vyplývá, že v rumunském zajištění zažil bití, nedostatek jídla a jiných prostředků k naplnění základních potřeb. Vzhledem k této skutečnosti měl žalovaný postupem podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III dojít k závěru, že státem příslušným k vyřízení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu je Česká republika. Žalovaný však dospěl k nesprávnému závěru, že příslušným státem je Rumunsko, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti. Podle názoru žalobkyně se žalovaný zabýval pouze obecnými procesními stránkami fungování azylového systému v Rumunsku a nedostatečně zjišťoval podmínky, v nichž v Rumunsku žijí žadatelé o azyl, kteří tam jsou vráceni na základě nařízení Dublin III. Žalobkyně se obává, že s ohledem na výše uvedené existuje riziko, že může být po svém předání do Rumunska vystavena ponižujícímu či nelidskému zacházení, což žalovaný dostatečně nezkoumal.

Dále žalobkyně namítá, že žalovaný pochybil, jestliže v napadeném rozhodnutí individuálně neposoudil, zda konkrétně žalobkyni nehrozí v případě přemístění do Rumunska riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Tím žalovaný podle žalobkyně porušil § 2, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V této souvislosti poukazuje žalobkyně na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věcech *MSS proti Belgii a Řecku* a *Tarakhel proti Švýcarsku*, kde soud podrobně posuzoval podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v cílovém státě (například délku řízení, kapacitu azylových zařízení a podmínky v nich a individuální situaci stěžovatelů). Žalovaný v dané věci situaci žalobkyně individuálně neposoudil, neboť s ní v průběhu řízení nevedl žádný pohovor, v němž by se dotazoval na okolnosti jejího pobytu v Rumunsku a na důvody, proč se tam nemůže vrátit.

Žalobkyně z procesní opatrnosti namítá, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spise, a požaduje, aby soud prověřil, zda jsou podklady, na něž žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje, skutečně součástí správního spisu.

Žalovaný oprávněnost žalobních námitek popírá a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by v průběhu řízení nebo v napadeném rozhodnutí porušil některá ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III. Odkazuje na obsah správního spisu. Konkrétně žalovaný tvrdí, že v návaznosti na to, co žalobkyně v průběhu řízení uvedla, dospěl k závěru, že na území Evropské unie vstoupila letecky přes Rumunsko. Žalovaný ověřil, že Rumunsko skutečně vydalo žalobkyni vízum platné od 10. 10. 2016 do 24. 10. 2016. Podle názoru žalovaného je tedy podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III k vyřízení žádosti žalobkyně příslušné Rumunsko.

K námitce, že nebyla individuálně posouzena situace žalobkyně ve vztahu k riziku nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný uvádí, že Rumunsko je členským státem Evropské unie, v průběhu azylových procedur k mučení či nelidskému nedochází, dodržuje lidská práva, je signatářem Úmluvy a umožňuje činnost právníkům osobám, které na dodržování lidských práv dohlíží. Na úrovni Evropské unie ani Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Ani Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal stanovisko, které by členským státům doporučovalo netransferovat

žadatele o mezinárodní ochranu do Rumunska, jako to učinil v případě Řecka. Žalovaný poukazuje na dokument „Rumunsko, Informace OAMP, azylový systém“, který je součástí správního spisu a v němž je popsán průběh azylového řízení v Rumunsku. Rumunsko má povinnost žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu posoudit objektivně a nestranně; rovněž je v Rumunsku případně možno využít opravné prostředky. Žalovaný má za to, že situaci žalobkyně dostatečně individuálně posoudil a vzhledem k tomu, že jde o zletilou osobu, která není součástí širší rodiny, dospěl k závěru, že jí v Rumunsku nehrozí zacházení, které by bylo lze podřadit pod čl. 3 Úmluvy.

Co se týče námitky, že žalovaný s žalobkyní neprovedl pohovor, odkazuje žalovaný na správní spis, z něhož vyplývá, že byly provedeny dva pohovory s žalobkyní (jeden v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, druhý v rámci řízení podle nařízení Dublin III), které jsou založeny na č. 1. 23 – 24 a 42 – 44 správního spisu.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 19. 10. 2016 v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dále je součástí spisu úřední záznam ze dne 19. 10. 2016, z něhož vyplývá, že prověrka žalobkyně v informačních systémech je negativní. Dne 21. 10. 2016 proběhl s žalobkyní pohovor, v němž poskytla údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Při tomto pohovoru žalobkyně uvedla, že z Vietnamu přiletěla dne 24. 10. 2016 do Rumunska na turistické vízum, pak ztratila pas a stopem se dostala do Německa. Při kontrole ji probudila německá policie, která ji poslala zpět do České republiky. O mezinárodní ochranu v jiném evropském státě nežádala, protože tak chtěla učinit až v Německu. Dne 10. 11. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor v rámci řízení podle nařízení Dublin III., kde opětovně podrobně popsala svou cestu z Rumunska do Německa a následné vrácení do České republiky. Součástí spisu je dále žádost žalovaného o přijetí žalobkyně ze dne 10. 11. 2016 zaslaná rumunským orgánům, které dne 29. 11. 2016 uznaly, že Rumunsko je státem příslušným k vyřízení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a souhlasily s jejím předáním. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 12. 1. 2017 a žalobkyně s ním byla seznámena dne 17. 1. 2017. Dále je součástí spisu zpráva Ministerstva vnitra ze dne 11. 1. 2017 s názvem „*Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém*“.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné

důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce třetího nařízení Dublin III pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Žalobkyně nejprve namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval. Úvahy žalovaného přitom mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument zpracovaný žalovaným dne 11. 1. 2017 s názvem „*Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém*“, který podrobně pojednává o řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, obsahuje informace o kapacitách jednotlivých azylových středisek a statistiky žádostí o mezinárodní ochranu. Tato informace vychází jak z rumunských oficiálních zdrojů, tak z informací důvěryhodných mezinárodních institucí (např. Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, EUROSTAT). Soud proto považuje tuto informaci za aktuální a dostačující.

Žalobkyně přitom své podezření dokládá pouze „zprávou organizace ELENA“, jak však soud ověřil, jde ve skutečnosti o krátkou zprávu datovanou dnem 4. 8. 2015, která odkazuje na rozhodnutí belgických orgánů, jež se v dané věci rozhodly odložit výkon předání žadatele o mezinárodní ochranu do Rumunska. Podle této zprávy žadatel o mezinárodní ochranu uvedl, že v rumunském zajištění zažil bití, nedostatek jídla a jiných prostředků k naplnění základních potřeb. To sice svědčí o flagrantním porušení lidských práv v jednotlivém případě, avšak nikoli o systematických nedostacích. Skutečnost, že v jednotlivém případě, zřejmě došlo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, nesvědčí o tom, že by se toto zacházení týkalo většiny žadatelů, nebo že by se rumunské azylové řízení podmínky přijetí žadatelů o azyl vyznačovaly systémovými nedostatky. Soud v této věci navíc odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37, podle něhož se „[z]ávažné důvody domnívat se, že v členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality, nikoli pouze na novinových článcích.“

Soud uzavírá, že závěr žalovaného, že Rumunsko nevykazuje co do řízení o mezinárodní ochraně ani co do zacházení s uprchlíky systematické nedostatky, je dostatečně v napadeném rozhodnutí odůvodněn a je dostatečným způsobem podepřen obsahem správního spisu a jako s takovým se s ním soud ztotožňuje. Tato žalobní námitka tedy není důvodná.

Dále žalobkyně namítá, že žalovaný nezohlednil její individuální situaci, konkrétně nezhodnotil, zda přímo jí nehrozí v důsledku předání do Rumunska nelidské a ponižující zacházení.

Žalobkyně argumentuje rozsudkem ESLP ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, ve kterém ESLP zdůraznil, že při předáních podle nařízení Dublin III je nezbytné

zohledňovat individuální situaci žadatele. Skutkové okolnosti případu žalobkyně se však od skutkových okolností v případě posuzovaném ESLP značně liší: stěžovatelé ve věci *Tarakhel* byli manželé s šesti nezletilými dětmi, kteří se obávali, že v případě předání do Itálie nebudou moci realizovat své právo na rodinný život, neboť italská přijímací střediska neprokázala, že by byla pro společný pobyt rodin vybavena. ESLP stěžovatelům přisvědčil právě s ohledem na to, že šlo o nezletilé děti, které jsou jako žadatelé o azyl ve zvláště zranitelné pozici, a to i v situaci, kdy jsou doprovázeny svými rodiči. Žalobkyně je naproti tomu zletilá, zdravá a soběstačná osoba, která nežádá o mezinárodní ochranu spolu s žádnými, natož nezletilými, rodinnými příslušníky a (podle jejích slov) ani žádné příbuzné v Evropě nemá. Žalobkyně neuvedla a ani v řízení nevyšla najevo žádná skutečnost, která by poukazovala na to, že by jí měla být poskytnuta speciální ochrana (nad rámec ochrany, která jí náleží automaticky, neboť jako žadatelka o mezinárodní ochranu je zranitelná již z podstaty věci), již jí by Rumunsko nebylo schopno zajistit.

Dále žalobkyně argumentuje rozsudkem ESLP ze dne 21. 1. 2011 ve věci *MSS proti Belgii a Řecku*, ve kterém ESLP zdůraznil, že vykazuje-li azylový systém v členském státě příslušném k vyřízení žadatelovy žádosti o mezinárodní ochranu systematické nedostatky, v důsledku čehož tam dochází k nelidskému a ponižujícímu zacházení, nesmí tam žadatel být předán. I tento závěr ale byl vysloven za odlišných skutkových okolností. V případě Řecka existovala řada zpráv různých vysoce důvěryhodných mezinárodních institucí (například Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, komisař Rady Evropy pro lidská práva, tamní nevládní organizace) o nedostatečných materiálních podmínkách pro žadatele o mezinárodní ochranu v Řecku, v důsledku nichž žadatelé žili na ulici a i základní živobytí si museli opatřovat sami; to vše v situaci, kdy jako žadatelé o mezinárodní ochranu měli právo na alespoň minimální pomoc od státu. Takovou situaci ESPL vyhodnotil jako neslučitelnou s lidskou důstojností (bod 254 zmiňovaného rozhodnutí). Nejenže situace daného stěžovatele tak byla mimořádně vážná, ale ESLP došel na základě podkladů mezinárodních institucí k závěru, že toto zacházení dopadá na velký počet osob v situaci srovnatelné se situací stěžovatele (bod 255 zmiňovaného rozhodnutí). Oproti tomu v případě Rumunska žádné takto závažné systémové nedostatky známy nejsou (viz výše).

Ze spisového materiálu dále vyplývá, že žalovaný se žalobkyní vedl postupně dva pohovory (ve dnech 21. 10. 2016 a 10. 11. 2016), přičemž v druhém z nich se žalovaný na její pobyt v Rumunsku podrobněji dotazoval, avšak bezvýsledně, protože žalobkyně uvedla, že si z Rumunska nic významného nepamatuje a že vůbec nebyla v kontaktu s rumunskými úřady. Žalobkyně tedy nemá pravdu, tvrdí-li v žalobě, že s ní žádný pohovor proveden nebyl. Soud také s ohledem na postup žalovaného ve správním řízení, který zjišťoval skutečnosti týkající se žalobkyně, uzavírá, že žalovaný situaci žalobkyně dostatečně individuálně posoudil a jeho rozhodnutí není v rozporu s výše zmiňovanou judikaturou ESLP. Tuto žalobní námitku považuje proto soud za nedůvodnou.

Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Žalobkyně v žalobě také navrhla, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Jelikož soud rozhodl meritorně již ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, samostatně již o tomto návrhu nerozhodoval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému pak žádné náklady řízení, jejichž náhradu by mu bylo možné přiznat, nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. března 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová